

Det står jeg ikke alene med at synes. Jeg tror, at jeg har deltaget – i øvrigt også sammen med socialministeren en enkelt gang, nemlig i Århus for nylig – til møder i mindst 30 danske byer. I hver eneste dansk by opretter man i øjeblikket førtidspensionsforeninger. Det er ikke mennesker, der i øvrigt har levet et pænt liv, og som var sikre på, at hvis deres forsørgelsesgrundlag faldt sammen, så var der nogle, der samlede dem op. Det var det, de havde lært i skolen i samfundsfag om det danske velfærdssystem. De bliver utroligt forbitrede på det sociale system, når deres erfaring er, at en nok så klar sygdom, der gjorde nok så ondt, alligevel ikke gjorde, at de fik den førtidspension, de var berettiget til; den fik de ikke.

Jeg er enig i alt det, vi har gjort på det aktive område, men jeg er meget uenig i at tage folk som gidsler på den måde, det er sket her. Derfor foreslår vi, at man vender tilbage, men ikke til den gamle finansiering fra før 1992, det vil jeg advare imod, for så får vi kassetænkning på en ny måde, men vi foreslår, at vi fjerner kassetænkningen i forhold til de tilgrænsende områder, sådan at det er en socialfaglig vurdering, der afgør, hvilken ydelse folk skal være på, og ikke en kasseovervejelse i forhold til, hvor mange penge der er i kommunekassen.

Jeg vil også betegne det som ekstremt naivt at forestille sig, at en kommune ikke skeler til, når den skal træffe en afgørelse, den udgift, som den påtager sig over et helt livsforløb. Hvis man i øvrigt fra den socialdemokratiske side og for den sags skyld også fra Venstres og De Konservatives side har ret i det, kan man lige så godt følge vores forslag og vende tilbage til den økonomisk neutrale finansiering, hvis det ikke har nogen betydning. Det her har betydning, og det ved man godt. Det har den betydning, at syge mennesker nægtes deres ret til den pension, de skulle have.

Den konservative ordfører, hr. Knud Erik Kirkegaard, var inde på refusionsargumentet, fru Yvonne Herløv Andersen var også inde på det, og de siger begge, at det må klares ved de finansieringsforhandlinger, der kommer om en ny byrdefordelingsreform. Det kan man godt tro på. Jeg vil bare sige, at der er mange fine hensyn, der skal klares, når den byrdefordelingsreform skal laves. Grundtastmodellen er også blevet sparket til hjørnespark og skal klares ved finansieringsmodellen. De, der har prøvet at tage stilling til kompleksiteten i forbindelse med finan-

sieringsfordeling mellem kommunerne, tror jeg har mindre tiltro til, hvor mange fine ting man kan løse i sådan en reform, end de, der ikke har deltaget i sådan en reform.

Det, vi i hvert fald oplever i øjeblikket – det er også et svar til fru Tove Videbæk – er, at udkantsområderne er kendetegnet ved, at de har været frarflytningsområder, og derfor har de mange billige boliger, hvor mange på pension kan søge ud og få sig en billig bolig.

Det er udkantsområder, som er kendetegnet ved, at de har haft mange af de hårde industrijob og derfor har mange, der er blevet nedslidt i fiskeindustrien, som syersker eller efter et hårdt fysisk arbejdende liv. Det er de områder, som har de mange på førtidspension. Der er et direkte socialt danmarkskort, der viser sammenhængen. Og modsat: De kommuner, der vinder i øvrigt, vinder også ved den omlægning, man lavede i 1998. Derfor er der altså grund til at kigge lidt mere alvorligt på det her. Kommuner på Lolland-Falster taber igen. Og undskyld eksemplet: Gentofte vinder igen, så det brager. Det er den økonomiske konsekvens af reformen i 1998.

Så er der nogle, der har undret sig over, at vi tager det op nu, når vi for nylig har lavet en førtidspensionsreform. Men det er jo sådan, at når man forhandler en reform, når man ikke alt det, man gerne vil. Vi nåede ganske mange ting i den forhandling, vi havde, og det er vi meget tilfredse med, og det er ikke et forsøg på at løbe fra den aftale, vi lavede i sin tid, men vi nåede ikke alt.

Det her er et forslag, som ikke påfører staten en eneste krone i udgift. Det er en diskussion, om det er staten eller kommunen, der skal betale, men set i forhold til de offentlige udgifter er forslaget fuldstændig neutralt. Derfor fremsætter vi det nu i det håb, at vi ved en offentlig debat er i stand til at overbevise nogle af dem, der er lidt tvivlende.

Jeg vil så sige som afslutning, at jeg synes, det er ærgerligt, at den her debat ikke fik lov at komme tydeligere frem i offentligheden, da minipensionsreformen blev lavet i 1998.

Det var det efterår, hvor vi også fik efterlønsindgrebet sammen med de borgerlige partier, hvor vi fik indgrebet i boligstøtten sammen med de borgerlige partier, hvor man forringede medicintilskuddet sammen med de borgerlige partier, og hvor man forringede dagpengereetten sammen med de borgerlige partier.

De fire store ting kom til at dominere den offentlige debat så voldsomt, at det her miniforlig,